

Tek Adam Rejiminden kopuş için: Bağımsız ve egemen Kurucu Meclis!

16 Nisan hileli referandumun sonuçlarının ardından Saray, Tek Adam Rejiminin inşası yönündeki adımlarını hızlandırdı. Meclis'in tasfiyesi ve Yargı'nın tamamen Saray'a bağlanması ve böylece Yasama, Yürütme ve Yargı'dan oluşan güçlerin Erdoğan'ın şahsında birleştirilmesi doğrultusunda peş peşe yeni hamleler yapılmakta.

Tek Adam rejimini sağlama alabilmek amacıyla yapılan hamlelerden bugünlerde en öne çıkanlar, Kılıçdaroğlu'nun tutuklanmasının da gündeme getirildiği CHP'yi kriminalize etmeye dönük Saray'ın yürüttüğü sistematik kampanya ile 694 nolu KHK ile yapılan kapsamlı değişiklikler. Özellikle Adalet Yürüyüşü'nün ardından CHP'ye dönük yoğunlaşan ve "hain",

“terörist” sıfatlarının havada uçtuğu kampanyayla HDP’nin ardından Meclis’teki ana muhalefet partisinin de etkisiz hale getirilmesi hedefleniyor. Böylelikle, bir yandan Meclis’in Erdoğan ile Bahçeli’nin aralarında “top çevirdiği” bir oyun alanı haline gelmesi istenirken, diğer yandan, CHP üzerinden tüm muhalefet kesimleri “fazla ses çıkarmamaları” yönünde tehdit ediliyor. Öte yandan, 694 nolu KHK ile Başbakan’ın elindeki yetkiler Saray’a devrediliyor, TSK’da Saray’ın ve müttefiklerinin tam denetimi sağlaması adına kapsamlı düzenlemeler yapılıyor ve bütün bu uygulamalar (adı üstünde KHK!) Meclis by-pass edilerek, “bir gece ansızın” yayımlanan Resmi Gazete’de duyurularak hayata geçiyor.

Alamet-i farikası OHAL ve KHK olan Tek Adam Rejiminden en ağır darbeleri işçi sınıfı ve emekçi kitleler almaya devam ediyor. KHK tasfiyeleri ile kamu emekçilerinin “yargısız infazı” hız kaybetmeden sürerken, işbirlikçi sendikanın onayıyla kamu emekçilerine enflasyon altı zam oranları reva görülüyor. İşçilerin “zırt pırt grev yapma” hakkı Saray’ın KHK’larıyla yasaklanırken, OHAL döneminde iş cinayeti sayılarında tarihi yükseliş yaşanıyor. Nuriye ve Semih çalışma hakları için direndiklerinden ötürü, hiçbir kanıt gösterilmeksizin “terörist” damgalamasıyla hapiste tutulurken, 2000 TL’lik borcunu ödeyemediği için iş bulma umudunu yitirmiş bir işsiz Kayseri’de kendini yakarak intihar etmesi, Saray’ın “Yeni Türkiye”sinin dramatik bir özeti haline geliyor.

İç ve dış politikada giderek sıkışan Saray, Bahçeli’nin MHP’si ile işbirliği temelinde ve Kürt düşmanlığı üzerinden iktidarını ayakta tutma çabası içinde. HDP’nin siyasi alandan tasfiye edilmesi uygulamalarına paralel biçimde, Kürt illerinde sivil halka dönük yıldırma ve işkence politikaları sistemli olarak sahneye konuyor. Köylülere gözaltında yapılan işkenceler, Kürtçe şarkı söylediği için gözaltına alınan çocuklar, Sur’u “Toledo yapmak için” yoksul halkın evlerinin yıkımına devam edilmesi... AKP’ye oy vermediği için 7 Haziran 2015 seçimlerinden itibaren topluca cezalandırılan Kürt

halkına dönük uygulanan politikalardan yalnızca birkaç örnek niteliğinde.

Kürt düşmanlığı yalnızca iç politikanın değil, dış politikanın da belirleyici ögesi konumunda. Suriye'deki Kürt kantonlarını ortadan kaldırmak için bütün kırmızı çizgilerinin üzerinden atlayan, tüm politikalarında 180 derece dönüş yapmakta herhangi bir beis görmeyen Saray; sahte bir "antiemperyalist" söylemle, işlediği suçlardan başka hiçbir şeyi örtmeyen sözde yeni İstiklal Harbi destanlarıyla toplumsal tabanını denetim altında tutma telaşında. Bununla birlikte, gerek ABD gerekse Almanya ve diğer AB ülkeleriyle giderek gerilen ilişkilerin yarattığı sıkışmanın farkında olan Saray ve şürekâsı, Rusya ve İran'a daha fazla yakınlaşarak "tehlikeli bir denge" üzerinde salınmaya çalışmakta. Bu tehlikeli ve maceracı manevraların toplamı ise "değersiz bir yalnızlık" olarak Saray'ın üzerine çökmekte.

Demokrasi... ama nasıl?

Baskıcı, işçi düşmanı, yoz ve çürük Tek Adam Rejimine son verilmesi günün en acil görevi haline gelmiş durumda. Bunun nasıl olacağına ilişkin bugün için iki temel strateji bulunuyor. İlki, CHP'nin bayraktarlığını yaptığı, 2019 seçimlerine hazırlanmak ve 2019'da "parlamenter sisteme" dönüşü sağlayacak bir Cumhurbaşkanı seçtirmek. Bu stratejinin iki temel zaafı bulunuyor. Öncelikle, son yıllarda yaşadığımız deneyimlerden biliyoruz ki, bir seçim kaybetmesi durumunda dahi Saray ve şürekâsı iktidarı yasal ve barışçıl yollarla devretmeye hiç de hevesli görünmüyor. İkinci olarak, dönülmesi arzu edilen "parlamenter sistem" de toplumun geniş ezilen ve sömürülen kitlelerinin demokratik ve sosyal taleplerine yanıt veren bir sistem olmaktan birkaç ışık yılı kadar uzakta konumlanmakta.

Bunun karşısında, kitlelerin demokratik ve sosyal taleplerine yanıt üretebilecek tek gerçekçi çözüm, baskıcı ve işçi düşmanı rejimden gerçek bir kopuş için bağımsız ve egemen bir Kurucu

Meclis'in toplanması olabilir. Yeni demokratik ve sosyal rejimin inşasını üstlenecek ve onun temel yasalarını hazırlayacak olan; tüm demokrasi yanlısı oluşumların (partiler, işçi-emekçi örgütleri, toplumsal kuruluşlar, vb.) sıfır barajlı seçimler aracılığıyla temsil edilebilecekleri bir meclis.

Bu önerinin gerçekçiliği, güncelliği ve aciliyeti, Tek Adam Rejiminin muhalefet kesimlerine başka türden bir manevra alanı bırakmamış olmasından kaynaklanıyor. Dolayısıyla, kitlelerin bu yönde girişeceği bir seferberlik, Saray rejiminden çıkışın sağlam temellerini görünür hale getirecek. Bunun için ilk olarak, her fırsatta rejimin bir diktatörlüğe dönüştüğünü ve parlamentonun tamamen işlevsiz hale geldiğini vurgulayan CHP ve HDP sine-i millete dönmeli ve Saray'ın süs eşyası haline gelmiş mevcut parlamentoyu daha fazla meşrulaştırmaktan vazgeçmelidir. İşçi ve emekçi örgütleri ise, mevcut rejimden kopuş temelinde daha fazla vakit yitirmeksizin, bir eylem ve seferberlik programına sahip bir sınıf cephesinin inşasına girişmelidir. Bu görevlerin hayata geçirilebilmesi için İDP mütevazı tüm güçleriyle bütün çabasını ortaya koymaya hazırdır.